

Sygn. akt XI W 1593/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz

przy udziale oskarżyciela publicznego M. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 15 lipca 2014 roku, 6 i 7 października 2014 roku w W.

sprawy przeciwko **A. W. (1)**

córcie C. i A. z domu G.

urodzonej (...) w miejscowości M., S.

obwinionej o to, że:

w dniu 12 grudnia 2013 roku około godz. 18:40 w W. na ul. (...) na wysokości nr. 8 naruszyła zasady przewidziane w art. 17 ust. 2 P., w ten sposób, że kierując samochodem marki V., nr rej. (...), przy włączaniu się do ruchu nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie ustąpiła pierwszeństwa autobusowi marki S., nr rej. (...), w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nim, uszkadzając oba pojazdy, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku poz. 1137 ze zm.),

I. obwinioną A. W. (1) - w granicach zarzutu - uznaje za winną tego, że w dniu 12 grudnia 2013 roku około godz. 18:40 w W. na ul. (...) na wysokości nr. 8, kierując samochodem marki V., nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności przy włączaniu się do ruchu, nie ustąpiła pierwszeństwa autobusowi marki S., nr rej. (...), w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nim, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, który to czyn kwalifikuje z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje ją, a na podstawie art. 86 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem części wydatków postępowania, a na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinioną w pozostałej części od zapłaty kosztów postępowania i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 1593/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 grudnia 2013 roku około godziny 18:40 w W. obwiniona A. W. (1) kierowała samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Pasażerką samochodu obwinionej była jej matka – A. W. (2).

Na ulicy (...), na wysokości numeru 8, obwiniona włączała się wskazanym wyżej samochodem do ruchu ze znajdującego się po prawej stronie miejsca parkingowego, na którym wcześniej zatrzymała pojazd.

W tym momencie przejeżdżał tędy autobus marki S. o numerze rejestracyjnym (...), którym kierował M. L..

Włączając się do ruchu, obwiniona A. W. (1) nie zachowała należytej ostrożności. W wyniku podjętego przez nią manewru, wjechała na tor ruchu autobusu marki S., poruszającego się lewym pasem ruchu, nie ustępując mu pierwszeństwa przejazdu. Nastąpiło zderzenie się pojazdów.

Zachowaniem swoim obwiniona spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- ***częściowo wyjaśnienia obwinionej A. W. (1) (k. 91, 14-16v);***
- ***zeznania świadka M. L. (k. 92, 11v);***
- ***częściowo zeznania świadka A. W. (2) (k. 92-93, 10v);***
- ***notatkę urzędową (k. 1-2);***
- ***protokoły oględzin (k. 4,5);***
- ***szkic miejsca kolizji (k. 3);***
- ***plan sytuacyjny (k. 76);***
- ***opinię biegłego (k. 115-167, 190-192).***

Obwiniona A. W. (1) ***nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła w szczególności, że chciała wyjechać z miejsca postojowego. Spojrzała w lusterka boczne. Były wolne oba pasy. Zaczęła powoli włączać się do ruchu. Będąc czterema kołami na właściwym pasie, spojrzała jeszcze raz w lusterko boczne, nadal oba pasy były wolne i już prostując się, nagle zobaczyła pędzący autobus po lewej stronie, jadący tym wolnym pasem. Po chwili poczuła, że jest przytarcie.***

Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Zdaniem Sądu, wyjaśnienia złożone przez obwinioną A. W. (1), w których zaprzecza ona, aby popełniła przedmiotowe wykroczenie, stanowią rezultat przyjęcia przez nią określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane wykroczenie.

W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą in dubio pro reo) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Fakt, iż obwiniona faktycznie popełniła przedmiotowe wykroczenie znajduje w pełni potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie niniejszej materiale dowodowym - w szczególności w zeznaniach M. L., który był naocznym świadkiem zdarzenia – kierowcą autobusu Solaris, z którym zderzył się pojazd prowadzony przez obwinioną oraz w opinii biegłego sądowego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych.

Sąd obdarzył zeznania świadka M. L. walorem wiarygodności, gdyż są one jasne, logiczne, nie zawierają sprzeczności, a ponadto są racjonalne z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego i korelują z wnioskami wzmiankowanej wyżej opinii biegłego.

Świadek M. L. dokładnie opisał przebieg przedmiotowej kolizji. Zeznał w szczególności, że widział jak samochód obwinionej wyjeżdża z miejsca parkingowego po prawej stronie. Znajdował się w tym momencie parę metrów przed tym samochodem na lewym pasie. Świadek jechał z prędkością maksymalnie 40 km/h. Obserwował prawe lusterko i zauważył, że Passat swoim przednim lewym narożnikiem przeciera autobus między pierwszym kołem a drugimi drzwiami, po prawej stronie. Świadek kategorycznie zeznał, że samochód obwinionej wjechał na jego pas ruchu – obtarł się i wrócił na swój pas (k. 92, 11v).

Uszkodzenia pojazdów potwierdzają protokoły oględzin pojazdów (k. 4, 5).

Zeznania świadka A. W. (2) – matki obwinionej należało ocenić z ostrożnością. Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne jedynie w zakresie zaistnienia zdarzenia ujętego w zarzucie wniosku o ukaranie – kolizji między przedmiotowymi pojazdami. Natomiast podawane przez świadka okoliczności w zakresie istotnym z punktu widzenia przypisania sprawstwa obwinionej stanowią rezultat popierania przyjętej przez córkę świadka linii obrony. Nie są wiarygodne w szczególności zeznania świadka co do tego, że samochód obwinionej nie znalazł się na torze jazdy autobusu. Ta okoliczność nie jest wiarygodna, albowiem sprzeczna jest zarówno ze zeznaniami wcześniej wskazanego świadka M. L., jak z obiektywnym dowodem w postaci uzyskanej w toku postępowania sądowego opinii biegłego. Zaznaczyć także należy, iż świadek, będąca przecież jedynie pasażerem samochodu obwinionej, mogła niedostatecznie obserwować sytuację drogową i nie zauważyć przekroczenia przez ten samochód linii rozdzielającej pasy ruchu. W tej sytuacji zeznania A. W. (2), jak i wyjaśnienia obwinionej A. W. (1) w tym zakresie nie zasługują na uwzględnienie.

Materiał filmowy, którego oględziny przeprowadzono w toku rozprawy głównej (k. 93) nie ma istotnego znaczenia w sprawie, albowiem nie zawiera on zapisu przedmiotowej kolizji, ale przykładowy dojazd innego autobusu do skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...).

Biegły sądowy z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych A. A. (2) po analizie zebranego materiału dowodowego uznał, że wersja zdarzenia prezentowana przez kierowcę autobusu – M. L. jest bardziej prawdopodobna niż wersja prezentowana przez obwinioną A. W. (1). Na podstawie analizy, którą wykonał biegły, ustalono, że kierująca samochodem V. zmieniała położenie kątowne prowadzonego przez nią samochodu względem osi jezdni i przemieszczała się po łuku w czasie przejeżdżania obok niej lewym pasem ruchu autobusu, co było powodem dojechania częścią przednią lewego boku nadwozia samochodu V. w miejscu styczności torów obu pojazdów do prawej ściany przejeżdżającego obok niej autobusu i w jego konsekwencji do powstania ujawnionych uszkodzeń w obu pojazdach. Biegły w swojej opinii stwierdził kategorycznie, że do powstania kolizji przyczyniła się obwiniona, a kierujący autobusem nie przyczynił się do powstania przedmiotowej kolizji.

Sąd podzielił w całej rozciągłości wnioski płynące z opinii biegłego A. A. (2). Opinia została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy. Została sporządzona przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie – osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron oraz niezainteresowaną w rozstrzygnięciu sprawy. W ocenie Sądu opinia jest rzeczowa, jasna i pełna. Pozbawiona jest sprzeczności wewnętrznych, nie jest sprzeczna z zebraniem w sprawie wiarygodnym materiałem dowodowym, a wnioski z niej płynące – oparte na fachowej wiedzy i doświadczeniu oraz wzajemnie ze sobą korespondujące w zakresie istotnym z punktu widzenia

odpowiedzialności obwinionej – uznać należy za logiczne. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby opinię biegłego kwestionować.

Biegły w toku rozprawy głównej poparł wnioski opinii pisemnej. W sposób jasny i fachowy odniósł się do zastrzeżeń czynionych przez obwinioną, w szczególności wskazał, że różnica w masie pomiędzy autobusami Solaris U. 18 a Solaris U. 18,75 nie ma wpływu na wnioski opinii, albowiem w sprawie niniejszej istotna jest kinematyka i tory ruchu obu pojazdów w chwili tuż przed zderzeniem i po zderzeniu, a kolizja polegała na otarciu z przejeżdżającym i niehamowanym autobusem o masie wielokrotnie większej niż masa samochodu V..

Sąd obdarzył wiarą protokoły i dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a żadna ze stron ich nie kwestionowała.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionej.

Czyn przypisany obwinionej wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw - zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Sąd w wyroku opisał czyn przypisany A. W. (1) zgodnie ze znamionami wykroczenia z art. 86 § 1 kw, które obwiniona popełniła.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionej doprowadziło bowiem do zderzenia się dwóch pojazdów.

W przedmiotowej sprawie do kolizji doszło w wyniku niezachowania przez obwinioną należytej ostrożności podczas włączania się do ruchu i nieustąpienia pierwszeństwa innemu pojazdowi – autobusowi marki S..

Zgodnie z przepisem art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym - kierujący pojazdem, włączając się do ruchu, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu. Obwiniona nie zachowała się zgodnie z dyspozycją wskazanego przepisu.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniona jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jej czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinioną (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionej można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dała posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionej A. W. (1), Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionej, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Mają na to wpływ: wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa w komunikacji, sposób działania obwinionej, która poprzez niezachowanie należytej ostrożności i nieustąpienie pierwszeństwa spowodowała kolizję dwóch samochodów, w tym autobusu komunikacji publicznej i zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Wymierzając karę A. W. (1), Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionej, jej stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia.

Obwiniona jest osobą niekaraną za przestępstwa i wykroczenia w ruchu drogowym (k. 67, 74).

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionej kara grzywny w wysokości 500 złotych (przy możliwym wymiarze od 20 do 5000 zł), przy uwzględnieniu dochodów obwinionej, która zarabia - według oświadczenia (k. 90) - 1000 zł miesięcznie i nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu, jest sprawiedliwa.

Sąd, wymierzając obwinionej karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionej, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa część wydatków postępowania w kwocie 500 złotych, na które łącznie składają się zryczałtowane wydatki postępowania - 100 złotych (§ 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia) oraz część poniesionych kosztów opinii biegłego. Orzeczenie o kosztach oparto także na przepisie art. 624 § 1 kpk, który na mocy art. 119 kpw znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Sąd kierował się w tym zakresie ustaleniem, że uiszczenie pozostałych kosztów postępowania byłoby dla obwinionej zbyt uciążliwe, z uwagi na wysokość osiągniętych przez nią dochodów.